

Hồi ức về Thuận Kiều Plaza

Contents

Hồi ức về Thuận Kiều Plaza	1
1. Phần 1	1
2. Phần 2	4
3. Phần 3	5
4. Phần 4	8

Hồi ức về Thuận Kiều Plaza

Giới thiệu

Nếu ai sinh sống ở SG chắc hẳn phải biết đến Thuận Kiều Plaza (TKP) nằm trên đường Hồng Bàng,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoi-uc-ve-thuan-kieu-plaza>

1. Phần 1

Nếu ai sinh sống ở SG chắc hẳn phải biết đến Thuận Kiều Plaza (TKP) nằm trên đường Hồng Bàng, quận 5. Nó nổi tiếng một phần vì là khu chung cư cao cấp đầu tiên ở SG, nhưng chủ yếu là về các câu chuyện khó lý giải xung quanh tòa kiến trúc đồ sộ này. Em đã “may mắn” có dịp làm việc ở TKP khoảng thời gian đầu năm 2009 đến cuối năm 2010, những gì em kể ra sau đây là những việc có thật mà em đã tận mắt chứng kiến trong khu chung cư này.

Nói qua đôi chút, em là T. sinh viên CNTT ra trường năm 2008 (nếu so trong này chắc em cũng dạng lão, hihi). Đầu năm 2009 thì em được nhận vào làm việc tại cty phần mềm của bọn Hàn có văn phòng ở TKP, nằm tuốt trên tầng 30, tòa nhà C. Cảm giác đầu tiên khi em lần đầu bước chân vào TKP là sự tĩnh mịch đến kỳ lạ, khó lý giải lắm các bác ạ. Đặc điểm ở TKP là trần nhà xây khá thấp, các phòng đều nhỏ và hơi ngộp, tường và cửa rất dày, mỗi căn hộ gần như biệt lập với nhau. Tầng 30 có 8 căn hộ thì cty em thuê 2 căn 303 và 304, còn các căn 301, 302 và 305 đến 308 thì không có ai thuê đóng cửa im ỉm.

Thực ra em không nhớ rõ là 303 hay 3003, nên số phòng có thể sai sót mất con số 0, các bác thông cảm, cũng không phải chi tiết lớn. Em tạm gọi là 303, 304.

Sếp em là một ông người Hàn được cty mẹ điều qua quản lý. Để tiết kiệm ống dùng tầng trên của căn 303 làm phòng ngủ luôn, tầng dưới của 303 và nguyên căn 304 là chỗ làm việc của nhân viên. Em làm web developer bên căn 303 chung với 3 người: anh Tuấn làm đồ họa, chị Hà với chị Yến làm tester, còn căn 304 là chỗ cho HR, makerting, accouting các kiểu. Em chủ yếu nói chuyện với mấy người bên căn 303 chứ bên kia thì em cũng không quen ai, do ngại chạy qua chạy lại.

Về không gian làm việc thì thoải mái lắm, văn phòng có nhà bếp, phòng ngủ và cả nhà tắm luôn. Sếp cho sử dụng thoải mái, miễn đừng bég mắng lên phòng ổng là được. Bởi vậy lâu lâu chị em buồn buồn xách đồ vô cty tắm, xách mền vô ngủ. Nói chung là thoáng lắm, bù lại thì lương hơi thấp haha, và vì văn hóa cty như vậy nên em mới gặp phải câu chuyện dưới đây (giờ em đang type mà nghĩ lại gai ốc vẫn còn nổi lên các bác ạ).

Như các bác biết đấy, 2 tháng đầu thử việc nên em phải giả vờ chăm chỉ. Cụ thể là em luôn là người về trễ nhất, làm màu vậy thôi chứ khi còn mình em là em cấp đít về liền, haha. Duy chỉ có đúng một hôm cái task bị deadline nên em thực sự phải ngồi lại để giải quyết. Loay hoay một hồi cũng xong, ngẩng mặt lên thì thấy gần 20h nhìn ra ngoài trời tối om, nhìn xung quanh mọi người về từ đời nào, tầng trên phòng sếp tối hù chắc ổng đi đú đởn luôn rồi. Túm lại là còn có mình em. Em nhủ thầm “chết mẹ trễ quá, chắc đi ăn luôn chứ giờ nấu cơm sao nổi”. Nghĩ là làm, em rút máy di động ra bấm số kêu thằng bạn ra quán thì tự nhiên ... em nghe tiếng nước chảy.

Theo phản xạ em quay đầu kiểm tra tiếng nước từ đâu thì phát hiện tiếng động xuất phát trong phòng tắm. Cái phòng tắm nó nằm dưới bếp, từ chỗ em ngồi thì bị khuất tầm nhìn, không thấy được. Em tự hỏi “quái, không lẽ còn bố nào trên cty mà lại đi tắm vào giờ này”.

- Ai đấy? - Em hỏi ...

Không có tiếng trả lời, nước thì vẫn chảy rào rào. Em bắt đầu hơi lo, hay bị bể ống nước. Thấy ghê ghê, thận trọng từng bước một, em tiến về phía bếp. Bật công tắc đèn. Không có ai trong bếp. Rảo mắt nhìn về phía phòng tắm. Cửa đóng im lìm, đèn sáng, có tiếng nước chảy, em đoán là từ vòi hoa sen. Em từ từ tiến lại, hít một hơi và ... gõ cửa.

Cộc ... cộc ... vẫn không ai trả lời, tiếng nước vẫn chảy.

- Chị Hà đang tắm hả? - Em hỏi mà giọng hơi run run

- ...

- Chị Yến hả chị Yến?

- ...

- Chị Yến trong đó hả?

- ... Uhm ...

Lần này thì có tiếng “uhm” khe khẽ trả lời, giọng nữ. Em nghĩ trong đầu “thì ra là bà Yến”. Tính hỏi sao bà hứng chí tắm ở cty mà vô giờ này nhưng thấy kỳ quá nên thôi. Cuối cùng em nghĩ ra một câu lịch sự hơn.

- Nhà trọ cúp nước hả chị?

- ... Uhm ...

- Thôi tắm lẹ đi “má” ra tui với bà đi ăn tối luôn

- ...

Lúc này thì em lấy lại bình tĩnh, tưởng gì hóa ra bà Yến, làm hết cả hồn. Hí hửng quay về bàn làm việc ngồi chat, chút chờ bà tắm xong rồi hai chị em đi ăn. Ngồi loay hoay một hồi ngẩng lên đã 30 phút trôi qua.

20h30 phút, tiếng nước vẫn chảy. Quái, bà Yến tắm lâu dữ vậy. Hơi sốt ruột nhưng em đành bấm bụng chờ, giờ đi ăn 1 mình cũng buồn. Chờ thêm 10 phút nữa thì mặt em bắt đầu hơi tái. Con gái tắm thì có lâu thật, nhưng gần cả tiếng thì có vẻ có gì đó không ổn. Hay bà ngủ luôn trong đó rồi.

- Chị Yến ơi xong chưa? - Em gọi giật

Đúng lúc em đang lẩm bẩm cầu nhàu bà Yến tắm lâu thì tiếng chuông điện thoại công ty vang lên. Quái ai lại gọi giờ này. Em lật đặt cầm ống nghe.

- Alo công ty M xin nghe?

- T. hả? chị Hà nè.

- Dạ, có gì không chị?

- Sao em về trễ vậy? Chị đang ngồi uống nước với chị Yến. Hồi nãy bà về vội nên ...

Mới nghe tới câu “với chị Yến” là lập tức mặt em trắng bệch, gai ốc chạy từ sống lưng lên tới đầu, tay run run cố gắng giữ ống nghe. Mấy câu nói sau đó của chị Hà cứ như tiếng vọng từ nơi nào đó xa xăm. Đại ý sau này hỏi lại mới biết bà Yến về vội quên cái di động, bà Hà gọi coi có ai ở cty thì nhờ giữ giùm.

Em ngồi cầm ống nghe có đến 30 giây cứng đờ, mặt trắng ngoét, không nói được câu nào. Đến giây thứ 31, bản năng sinh tồn kéo em về thực tại. “Bà Yến về rồi, vậy ‘ai’ đang ở trong nhà tắm”. Suy nghĩ đầu tiên em có được là “chạy, chạy nhanh”. Em lật đặt lấy cái thẻ nhân viên chạy về cửa chính mà cảm giác sao lúc đó em chạy không được, chân cứ cứng đờ, lết đi thì đúng hơn.

Ngay lúc đó, tiếng nước chảy ngưng bật. Tiếng đèn nhà tắm tắt nghe cái “tách”.

Em thề lúc đó mà có tiếng mở cửa nhà tắm nữa chắc em lăn quay ra xỉu tại chỗ. Nhưng không có gì xảy ra tiếp theo, sau tiếng tắt đèn mọi thứ im lìm một cách đáng sợ. Em đúi nghĩ được gì thêm, quẹt thẻ mở cửa chạy thực mạng ra chỗ thang máy. Mà cái TKP buổi tối ở hàng lang nó bật cái đèn mờ mờ nhìn ghê vãi, chỗ thang máy lên mà run như cây sậy.

Cuối cùng thang máy cũng lên, nhưng khi cửa thang máy mở thì em mặt tái mét, cắt không còn giọt máu. Không phải trong thang máy có con ma áo dài trắng như mấy bác kể chuyện ma hay đưa vô. Thực ra thang máy không có gì hết nhưng em phát hiện ra một việc động trời, em để quên chìa khóa xe trên bàn.

Em đứng tồng ngồng ngay cửa thang máy, vừa sợ vừa giận. Giận mình quá sợ ỷ. Mà không có chìa khóa sao lái xe về, không lẽ dắt bộ. Còn trở lại lấy chìa khóa thì lại đụng với “con” trong nhà tắm. Nghĩ đi nghĩ lại 1 hồi, em quyết định lấy hết can đảm trở vô phòng (thực ra lúc đó em tự trấn an em là chắc bị ảo giác nghe thấy lung tung).

Trở lại vp, lúc này đèn vẫn sáng, thì ra nãy em chạy ra mà quên tắt đèn luôn. Thò cái chìa khóa xong tắt đèn rồi chuồn gấp thì sực nhớ, công tắc nó nằm ở bếp. Cái định mệnh, giờ không tắt chút sếp về thế nào ổng cũng chửi um sùm. Thế là em run run tiến lại gần bếp. Cái công tắc đây rồi, mà chẳng biết quỷ xui đất khiến thế nào em không tắt đèn mà lừ đừ ... tiến về phía nhà tắm (em hay anh hùng sáng). Nghĩ đi nghĩ lại thì đây là hành động ngu ngốc nhất của em trong chuyện này.

Cửa nhà tắm vẫn đóng, nhưng đèn đã tắt và vòi nước cũng không còn chảy. Em lúc đó cũng hơi hơi có chút bình tĩnh, với lại đang tự trấn an là mình bị ảo giác. Cuối cùng cố hết can đảm, mở cái cửa nhà tắm ra. Việc đầu tiên sau khi mở cửa là nhanh tay bật đèn nhà tắm, à há.

Nhà tắm không có ai thật (có ai chắc em té xỉu). Vòi nước cũng không hư hỏng gì. Chắc là ảo giác thật rồi. Em nhủ bụng và dần dần tươi tỉnh trở lại. Nhưng đúng lúc em quay đi thì em phát hiện cái rèm ở cửa sổ ở nhà tắm bị kéo ra. Và một việc mà em chứng kiến mà đến giờ vẫn còn ám ảnh.

Cửa sổ nhà tắm thông ra khoảng không và đối diện với cửa sổ nhà kế bên (mà sau này em mới biết là căn hộ 302). Cửa sổ căn hộ bên 302 đang mở và dù không có đèn, nhưng với ánh sáng từ nhà tắm hắt qua, em vẫn thấy mờ mờ một gương mặt đang nhìn về phía em, dù không thấy rõ mặt. Lúc đó em nghĩ chắc là ai đang sống trong đó hoặc là “trộm”, nhưng sự thật sau này về căn hộ 302 làm em muốn té ngửa.

Đến giờ bình tâm lại thì em thấy cái tiếng “uhm” trong nhà tắm thực ra không giống tiếng trả lời. Nó giống tiếng rên khò khè thì đúng hơn Còn “cái gì” gây ra tiếng động đó thì đến giờ em vẫn không biết

=====

2. Phần 2

Em viết luôn pre-chap-2 không kể chuyện mà giải thích một số cái chưa rõ trong chap-1, đang tính quất 1 giấc chút coi World Cup mà viết xong cái đếch ngủ được luôn. Nghĩ lại giờ em vẫn còn sợ. Nói luôn với các bác là chuyện em kể toàn bộ là sự thật, có mấy đoạn “tự sự” thì em thêm mắm chút cho vui với đỡ sợ, chứ nội dung chính em vẫn kể đúng. Nên bác nào nghĩ là sẽ có con ma bay qua bay lại hay cô gái áo trắng tóc tai rũ rượi thì không có đâu ạ.

Nếu bác nào xem loạt phim Paranormal Activity thì “ma quỷ” ngoài đời theo em cũng gần y như vậy.

Sau đêm đó, em hỏi lại mấy anh chị làm chung phòng thì họ cũng khẳng định “lâu lâu” có nghe tiếng nước chảy trong bếp hoặc nhà tắm. Khi em hỏi kỹ hơn thì mới biết cũng gặp trong hoàn cảnh như em, tức là khi ở lại trễ, tắm tới tối khoảng 20h trở đi là tiếng nước bắt đầu chảy, dù họ chắc chắn là trong phòng không còn ai. Bởi vậy mấy ông bà không ai dám ở lại làm trễ, chỉ có mình em mới vô không biết nên muốn “thể hiện”, haha. Em có đi hỏi mấy người bên 304 thì họ nói cũng “thỉnh thoảng” có hiện tượng đó.

Một điều nữa khiến em hơi ớn là tuyệt nhiên không có ai thuê căn hộ ở tầng 30 tòa nhà khu C, trừ cty em với 2 căn 303, 304. Tầng 30 có 8 căn thì 6 căn còn lại bỏ trống hoàn toàn. Riêng “tiểu sử” căn 302 thì nghe bác bảo vệ kể trước đây có một đôi vợ chồng Việt Kiều cũng thuê, sau một thời gian thì họ đề nghị chuyển từ 302 sang 301, sau đó thì họ dời đi luôn. Nguyên nhân vì sao thì họ không nói, chỉ biết là cái ngày mà họ dời đi, họ đốt nhang khói hương nghi ngút trong căn 301 và cắm 3 cây nhang lên núm cửa của căn 302. Họ còn nói là đừng cho ai thuê mấy căn ở tầng 30, hỏi vì sao thì họ lại im không trả lời. Bác bảo vệ biết em là người của cty thuê 303, 304 nên mới kể, ngụ ý là nếu có gặp chuyện gì “bất thường” thì cũng chuẩn bị tâm lý, và tốt nhất là hạn chế ở quá khuya.

Bởi vậy đến giờ em cũng không rõ cái mặt người lơ mơ nhìn từ cửa sổ 302 sang bên phòng tắm 303 đêm đó là gì, vì nếu đứng ra thì căn 302 thời điểm đó đâu có ai ở. Em cũng không khẳng định được đó là ai, giả thuyết trộm thì cũng không đúng, vì đây là tầng 30 gần như là tầng cao nhất rồi, trộm nào mà mò lên tầng này với lại có vô trộm thì vô hẳn 303 chứ vô 302 có chi mà trộm. Còn giả thuyết khác thì đó là ... thôi các bác tự hiểu. Lúc đó mà có đèn pin cho em chiếu qua coi là ai thì hay (nói thể chứ có đèn pha 500W em cũng chả dám, haha)

Còn nguyên nhân mà cty đâm đầu vô TPK, lại thuê ngay tầng “linh” thì phải nói qua về sếp em. Ông là người Hàn, khoảng gần 50 tuổi, qua đây quản lý nên ông thuê nhà ở rồi mở văn phòng luôn. Ông này có cái là rất lý, chẳng sợ ma cỏ. Các bác nghĩ ban đêm trên tầng 30 có mỗi mình ông ngủ ở 303 xung quanh đếch có ai là biết cha này cỡ nào. Ông thích thuê tầng cao vì nó mát, yên tĩnh, cái view lại khá đẹp (cái này em đồng ý, view trên cao ở TKP đẹp lắm ạ).

Có lần đi dinner cty, trong lúc ngà ngà anh em lại lôi chuyện này ra kể. Em hỏi sếp là ngủ vậy ban đêm có gặp gì bất thường không. Ông kêu chẳng có gì, nhưng có đôi lúc nửa đêm ông tỉnh dậy đi đại thì nghe tầng dưới có tiếng lộp cộp như tiếng chân người (căn hộ 303 có 2 tầng, ông ngủ ở phòng tầng trên), đi xuống kiểm tra thì không thấy ai. Rồi đôi lúc ông ngủ mơ lại nghe văng vẳng tiếng người nói chuyện, tỉnh dậy đi lòng vòng kiểm tra thì cũng không có ai. Nghe ông kể lâu lâu mà anh em sun chim. Vậy mà ông vẫn ở, ăn ngủ đều đều mới sợ. Riết thấy sếp em giống người cõi âm.

Mà vì vậy mới có chuyện tiếp theo để kể, chuyện này liên quan đến cha sếp. Để mai em viết chứ giờ đuối quá, chuẩn bị vô trận WC, haha.

=====

3. Phần 3

Đây là câu chuyện số 2, thời điểm sau sự việc ở chuyện 1 gần 1 năm.

Em xin phép kể tiếp câu chuyện số 2, mấy bác hay kêu là chap 2.

Lại lan man một tí về ông sếp em. Em nghỉ việc ở cty này vào năm 2010. Lâu lâu có chat với một số anh em cũ, thì nghe nói cty đã chuyển trụ sở đi chỗ khác, từ khi chính phủ ra lệnh cấm dùng chung cư có chức năng nhà ở để mở văn phòng. Riêng ông sếp người Hàn thì nghe đâu vẫn ở TKP, nhưng không biết là chính xác là còn trên tầng 30 căn 303 nữa không, hay dời sang căn khác, tầng khác. Nên ban đêm bác nào có chạy ngang TKP, chịu khó dừng xe, ngược lên nhìn chỗ cái tầng cao nhất, nếu thấy căn hộ có đèn sáng lờ mờ thì khả năng cao là nhà sếp em.

Còn bác nào thắc mắc vì sao căn hộ có 2 lầu, thì theo em biết là, tầng 30 và tầng 32 của TKP là 2 tầng có các căn hộ gọi là pent-house. Các căn pent-house này chiếm 2 lầu, đúc hẳn hoi. Cho nên nếu bấm thang máy lên tầng 31 và 33 (là tầng cao nhất), các bác sẽ không thấy cửa ra vào của bất kỳ căn hộ nào, vì đó là lầu trên của các căn pent-house. Tất nhiên thuê pent-house thì giá mắc hơn thuê thường.

Quay lại câu chuyện, từ sau cái đêm đó, em rút kinh nghiệm là không bao giờ ở lại ban đêm một mình, trừ phi có công việc thật sự cần giải quyết, nhưng cố gắng rủ thêm 1, 2 ông anh ở lại cho có không khí. Chỗ căn hộ 303 kê được 7 cái bàn làm việc, nên sau này ngoài em, anh Tuấn, chị Hà và chị Yến, thì công ty có thuê thêm 2 người nữa cũng làm về web developer, là Thuận (nhỏ hơn em) và anh Duy. Nhân sự lúc này có 3 người làm bên web-dev, 1 người làm đồ họa, 2 người làm test, cùng cha sếp.

Câu chuyện xảy ra vào thời điểm tụi em đang làm project cho bên khách hàng ở UK - bọn Anh nhợn đấy ạ. Mà các bác cũng biết, giờ bên Anh nó treo ngoe với bên mình. Tầm 15h “ở bến” là 21h bên đây. Mà khôn cái bọn UK chỉ làm buổi chiều, nên các bác suy ra được là tụi em phải làm buổi tối, tầm 21h đến gần nửa đêm. Tất nhiên, cũng chỉ một vài ngày cao điểm của dự án thôi.

Đêm đó là vào một ngày giữa tháng 2 năm 2010, có em, Thuận và anh Tuấn ở lại cty. Họp, chỉnh sửa, chửi bới um sùm với đám bên kia xong, thì cũng hơn 22h. Đáng ra có bà Hà với bà Yến nữa nhưng vì là con gái nên tầm 20h là mấy bà thẳng rồi. Lúc tụi em chuẩn bị về, tự nhiên cha sếp trên lầu đi xuống, hứng chí rủ ở lại nhậu với ổng. Anh em cũng ngại ở lại ban đêm, nhưng thấy sếp nhiệt tình lại lâu lâu chảnh mới rủ nên cũng nán lại, tính nhậu chút rồi về. Sếp lôi ra trong tủ lạnh mấy chai rượu gạo của Hàn, với cái pizza thơm phức, nhìn chảy nước miếng, haha. 3 thằng với cha sếp ngồi chén tù tì. Nói thêm là cha sếp em không biết tiếng Việt, tiếng Anh thì lồm bồm, tụi em cũng gà tiếng Anh, nên 2 bên giao tiếp với nhau mấy câu đơn giản, những câu phức tạp, đa phần là dùng ... tay chân.

Em thì không uống được nhiều, có anh Tuấn với Thuận “giao lưu” rượu gạo với sếp. Chốc chốc em vừa gặm pizza vừa nhìn ra xung quanh. Căn hộ 303 về khuya im phăng phắc, không gian tĩnh lặng, tụi em phải nói chuyện khe khẽ chứ không dám nói lớn. Trời về khuya tối hù, trên tầng cao gió thổi rất mạnh, ai ra đứng ban công giờ này không khéo bay luôn xuống dưới chứ chẳng chơi. Bên ngoài, ở các tầng trên, chỉ có căn 303 là sáng đèn. Nếu nhìn tí xuống bên dưới, em nghĩ là tầng 9 hoặc 10, thì mới có người ở. Ánh đèn hắt ra từ một vài căn hộ, lác đác, tù mù. TKP về đêm là 3 tòa nhà đen ngòm, u ám, không chút sức sống. Tương phản hoàn toàn với nhịp sống tấp nập của SG xung quanh.

Quay về câu chuyện bàn nhậu, sếp em tuy dốt ngoại ngữ, nhưng khoái nói chuyện. ổng hay nói về gia đình bên Hàn, ổng khoe có 2 đứa con gái xinh lắm, có dịp ổng dắt qua Việt Nam du lịch. Anh em cũng hỏi chuyện, đa phần là về cuộc sống bên Hàn thế nào, rồi so với bên đây, về các món ăn, đại loại như vậy. Lại rai một hồi thì nhìn lại đồng hồ, quá 23h. Sếp có “cao kiến”, anh em ngủ lại, mai làm luôn. Em nghe xong hơi tái mặt, quay qua nhìn 2 ông kia. Thuận với anh Tuấn có vẻ ngà ngà, 4 chai rượu gạo loại 1 lít nằm lăn lóc. Cái rượu gạo bên Hàn này, không nặng nhưng uống nhiều cũng đủ đừ. Em nghĩ, thôi đành phải ở lại, chứ 2 ông xin quá, sao về. Với lại có 3 anh em, thêm cha nội sếp nữa, có gì mà sợ. Thế là quyết định, anh em ngủ phòng kế bên phòng sếp.

Tầng trên của căn 303 có 2 phòng ngủ. Phòng của sếp kế cầu thang, phòng kế bên bỏ không, có khách bên Hàn qua thì hay ngủ lại. Đêm đó anh em ngủ ở phòng này. Đối diện các phòng ngủ là nhà vệ sinh và phòng làm việc.

Cái phòng ngủ khá nhỏ, giường đơn, nên anh em lấy nệm ra trải dưới sàn nằm cho thoải mái. Đèn tắt hết vì anh Tuấn mắc chứng khó ngủ, đèn bật sáng ảnh không ngủ được. Chỉ có duy nhất ánh sáng vàng vàng hắt ra từ đèn cái máy lạnh, đóng vai trò như đèn ngủ, đủ để thấy lờ mờ căn phòng. Ông Tuấn thì nằm ngoài cùng, dựng chân giường, Thuận nằm giữa, em nằm ôm vô tường. Anh em tám qua lại một hồi thì anh Tuấn với Thuận cũng từ từ chìm vào giấc ngủ, do mệt và phần nhiều là do say.

Chỉ có em, xoay qua lại một hồi vẫn không ngủ được. Cái ám ảnh lần trước cũng qua lâu rồi, gần 1 năm, nên em không bị tác động nhiều bởi lần đó nữa. Nhưng vẫn không ngủ được. Chắc lạ nhà. Mắt vẫn mở thao láo nhìn lên trần. Nhìn qua bên cạnh, Thuận vẫn đang lim dim có vẻ chưa ngủ hẳn, anh Tuấn thì đang “phê” và bắt đầu ngáy, rõ to. Bên phòng kế bên, sếp cũng đã ngáy “đáp trả”. Hai cha nội ngáy như sấm. Em đau khổ bịt tai, mắt nhắm lại, cố dỗ mình vào giấc ngủ, bụng thì rủa 2 cha nội đang ngáy như bắn tiểu liên.

Lúc đó em nghe một tiếng “bịch”, phát ra từ phòng sếp.

Thực ra cái tiếng phát ra cũng không lớn, nhưng do anh em đang nằm dưới sàn nhà, nên mọi tiếng động lên cái sàn đều nghe rõ hơn bình thường.

Nói thêm về sàn nhà TKP. Sàn lót gạch bông 3x3 kiểu cũ, nếu các bác đi giày thì nó sẽ kêu “cộp cộp”, đi dép lười thì kêu “xoẹt xoẹt”. Riêng đi chân đất thì không phát ra tiếng, trừ phi cố tình dẫm lên sàn nhà rõ mạnh, thì sẽ nghe tiếng “bịch”, tựa tựa như cái tiếng em đang nghe.

“Chết mẹ, chắc cha sếp lọt giường”, em cười thầm nghĩ bụng, chắc mẩm ổng sẽ lồm cồm bò dậy rồi ngủ tiếp thôi.

Lại một tiếng “bịch” nữa vang lên, từ phòng sếp. Lần này nghe rõ hơn lần trước. Em hết cười nổi mà bắt đầu mà vánh tai lên nghe. Sếp vẫn đang ngáy rào rào, “bỏ mẹ, như vậy ổng vẫn ngủ mà”. Lại một tiếng “bịch” nữa thì lúc này mặt em xanh lè. Em xanh mặt không phải vì em nghe tiếng đó lần thứ 3, mà do em phát hiện ra tiếng “bịch” này rất giống tiếng bước chân người dậm lên sàn nhà.

Tới tiếng “bịch” thứ tư thì em bắt đầu hoảng, quay qua kế bên thì thấy Thuận mắt mở to đang nhìn về phía em, ý nó ngầm hỏi “anh cũng nghe thấy luôn hả”. Em không nói gì, choàng tay qua, khẽ lay lay anh Tuấn.

- anh Tuấn ... - Em gọi thật khẽ

- ...

- anh Tuấn ơi - lại lay lay

- ...

- anh Tuấn, dậy anh Tuấn

- Hả?

Phản xạ của anh Tuấn là “hả” một tiếng rõ to, mắt lờ mờ mở, nhìn ổng có chút giận dữ vì bị đánh thức bất thành linh. Em đưa tay lên miệng kêu “suyt”, ý nói là “ông điên à, cầm ngay cho tôi nhờ” (nghĩ bụng thôi, haha).

Sau tiếng “hả” của anh Tuấn khoảng 2-3 giây, chờ cho không gian tĩnh lặng trở lại, em mới thều thào.

- Có tiếng gì bên phòng sếp - em nói, cố gắng giữ giọng thật nhẹ

- Sao?

- Anh nghe kỹ đi - Thuận thêm vô

Đáp lại lời Thuận, lại một tiếng “bịch” nữa. Lần này tất nhiên ông Tuấn nghe rõ mồn một. Ông bật dậy như cái lò xo, nhìn qua bên em. Dưới ánh đèn vàng tù mù hắt ra từ máy lạnh, em thấy mặt ổng cũng có vẻ hơi biến sắc.

- Tiếng gì thế? - ổng hỏi, rất khẽ
- Em đâu biết.
- Hay là trộm?
- Trộm sao phát ra tiếng đó.

Lại một tiếng “bịch” nữa phát ra. Lần này anh Tuấn không nói gì. Chắc chắn không phải trộm. Tiếng động phát ra trong khoảng thời gian rất đều, cứ khoảng 5 giây lại có 1 tiếng. Chắc chắn không thể là trộm. Trộm phải đi êm ái chứ nó không gây ra tiếng động như thế. Cũng không phải sếp, ổng đang ngáy ro ro. Vậy cái gì gây ra tiếng động đó. Ba anh em nhìn nhau trong câm lặng, đíu ai nói ai câu nào, chủ yếu vênh tai lên xem tiếng động đó còn phát ra nữa không.

Đến lúc có thêm tiếng “bịch” nữa, lần này thì không biết thứ bao nhiêu, lúc này người “có vẻ” can đảm nhất trong 3 người là ông Tuấn, lên tiếng.

- Mở cửa qua đó coi
- Thôi anh. - em cần liền
- Qua coi sếp có sao không
- Đúng đó anh - Thuận đồng tình

Lý lẽ của anh Tuấn xác đáng đến mức em là thằng nhát gan cũng phải đồng tình. Giờ không qua, cứ để “bịch bịch” hoài, lỡ mai cha sếp vì say rượu trúng gió thiệt, chết lẩn quay tại giường thì anh em ăn cho hết.

Ngồi 1 hồi thì anh em cũng phải hành động, ông Tuấn đi trước, em đi giữa, Thuận bọc hậu. Rón rén thật nhẹ nhàng, 3 anh em như 3 thằng ăn trộm, tiến từ từ ra phía cửa. Vẫn “bịch” rồi lại “bịch”, xen lẫn là tiếng sếp ngáy ở phòng bên.

anh Tuấn mở cửa thật nhẹ hết mức có thể, 3 anh em khe khẽ nhón chân tiến qua phòng sếp. Phòng sếp lúc này tối hù hù, ở dãy hành lang, ánh đèn ngủ nhá nhem, hắt xuống xung quanh cái thứ ánh sáng vàng vàng, nhờ nhờ. 3 anh em đứng ngay trước cửa lắng tai nghe.

Lúc này tiếng “bịch” vẫn còn, sếp vẫn ngáy.

anh Tuấn xoay nùm cửa. Cửa khóa. Anh kêu qua khe cửa (tiếng Anh).

- Sếp ơi sếp
- ...
- Sếp ơi sếp -

Sau câu “sếp ơi sếp” lần thứ 2 thì tiếng ngáy của sếp cũng im bật. anh Tuấn chắc nghĩ sếp dậy rồi nên gọi tiếp.

- Mở cửa em sếp ơi.

Đáp lại anh Tuấn không phải là sếp, mà là tiếng “bịch”. Lần này thì nghe mồn một, cảm giác rất rõ. Có vẻ ‘nó’ đang tiến về phía cửa. anh Tuấn tái mặt, em với Thuận run như cây sậy.

Đến lúc tiếng “bịch” lần nữa, thì nghe giống như đang ở ngay phía sau cái cửa, cả 3 không hện mà cùng lùi lại.

Nùm cửa xoay từ từ, rồi mở ra he hé. Vừa đủ để một cái đầu thò ra.

Em đang tính rú lên “MA” thì nhìn kỹ lại. Con này còn xấu hơn con ma nữa. Đây là con ... sếp. Cái đầu ... của sếp.

Sếp có vẻ hơi ngái ngủ, liên tục ngo nguậy cái đầu.

- Chuyện gì vậy?
- Tụi em nghe thấy tiếng động trong phòng sếp

- Tiếng gì?
- Tiếng giống người dậm chân - anh Tuấn vừa nói vừa diễn tả bằng cách nhún nhún.
- Tao đang ngủ mà dậm cái gì

Rồi để chứng minh là mình “vô tội”, sếp mở cái cửa ra cho anh em ngó vô phòng (ổng vẫn đứng chắn cửa). Nhìn qua thì phòng sếp không có gì thật, 1 cái tủ quần áo, 1 kệ sách, 1 cái ghế và cái giường. Ngoài ra chỉ đèn tường và máy lạnh. Không hề có máy móc hay dụng cụ gì “xem ra” có thể phát tiếng động mà anh em đã nghe.

Nói chuyện một hồi thì anh em về lại phòng. Sếp đóng cửa và ngủ tiếp, sau khi không quên cầu nhàu đám “đệ” quấy ổng. Bên này đêm đó, mọi người vẫn nghe tiếng sếp ngáy, nhưng tuyệt nhiên tiếng “bịch” không còn nữa thật.

Sau này đem kể cho bà con phòng 303 thì chị Hà nói chắc sếp bị mộng du. Nghĩ nát óc ra thì giả thuyết chị Hà có vẻ hợp lý nhất. Tất nhiên vẫn còn một số điểm chưa thật logic. Như nếu mộng du thì mắc gì sếp phải nhảy tưng tưng gây tiếng động. Hoặc nếu có, thì em không rõ, người ta có thể vừa mộng du, vừa nhảy, vừa ngáy khò khò được không. Tất nhiên còn một giả thuyết khác, nhưng chẳng ai muốn nhắc đến.

Tuy nhiên, khoảng 1 tháng trước khi em nghỉ, sếp lại “phun” ra 1 chuyện. Số là phòng 303 sát vách 302, 302 sát thang máy. Mỗi lần có việc phải ra ngoài ban đêm, sếp phải đi qua 302, sếp kể đôi lúc nghe một số tiếng động lạ, lúc thì như tiếng cào cửa kiếng, lúc thì như tiếng chân người đi ngay trong căn hộ 302. Em thực sự không biết ổng có bịa không, tại nguyên tầng 30 về đêm có mình ổng ở, nên có mình ổng nghe, ổng biết, không có ai làm chứng.

=====

4. Phần 4

Câu chuyện cuối cùng, xảy ra ở thời điểm 1 tháng sau sự kiện câu chuyện 2.

Chào mọi người, đây là câu chuyện sau cùng, vào thời điểm trước khi em nghỉ khoảng 5 tháng, và sau sự kiện ở chuyện 2 khoảng 1 tháng.

Nhìn chung là, từ lâu rồi, chứ không phải sau sự kiện ở chuyện số 2, các anh em trong cty mới biết là, có cái gì đó không ổn ở căn hộ 303. Mọi người tuy nhất trí giả thuyết sếp bị mộng du do chị Hà đưa ra, nhưng riêng 3 người chứng kiến tận mắt sự việc là em, Thuận và anh Tuấn thì hiểu (ngầm) rằng, sự việc không đơn giản như vậy. Thuận nghỉ ngay sau khi dự án với UK kết thúc, tức là khoảng 1 tuần sau cái đêm ngủ ở 303. Hỏi lý do thì Thuận nói tìm được chỗ tốt hơn. Không hiểu “tốt” hơn kù cậu nói ở đây là sao. Tính ra Thuận làm được đúng 4 tháng, chuyên môn khá tốt. Thật đáng tiếc, vì em rất muốn giữ Thuận lại.

Ngay sau khi Thuận nghỉ, sếp tuyển thêm 1 người nữa ở vị trí web-dev, tên Đào (nữ, nhỏ tuổi hơn em). Sếp vẫn duy trì team 3 người, gồm em, anh Duy và cô bé Đào. Nói qua về Đào một chút. Nếu em nhớ không nhầm thì cô bé học từ Aptech ra (hoặc NIIT, sorry lâu rồi em không nhớ chính xác lắm), lập trình khá tốt nhưng logic còn dở, được cái siêng năng và cầu tiến. Em chịu trách nhiệm hướng dẫn bé này trong quá trình thử việc.

Cô bé này còn có kiểu xưng hô khá lạ tai. Đó là kêu mọi người là “anh”, nhưng xưng tên. Kiểu như “anh chờ Đào chút nha” (thú thực là em hơi dị ứng kiểu xưng hô như vậy, cứ “anh-em” cho đơn giản).

Thời điểm này là vào khoảng tháng 3 năm 2010.

Tất nhiên, em “dặn” mọi người là không kể những sự việc xảy ra trong 303 cho Đào biết. Chỉ dặn cô bé là nên về đúng giờ, tối nguy hiểm, khu vực quanh đây không an toàn lắm, đại loại là thế.

Tuy nhiên công việc vẫn có những hôm phải over time. Nhất là việc lập trình mà anh em hay gọi vui là “nghiệp code đợ” này, nhiều khi deadline đổi xoành xoạch, client hứng chí thêm cái này, xóa cái kia, không trở tay kịp. Tuy nhiên anh em thống nhất, kiểu gì thì cũng 20h là phải về, không nấn ná lâu.

Tối hôm xảy ra sự việc, cả team dev phải ở lại để fix một cái bug “bự”. Khoảng 19h00, anh Duy có điện thoại, nghe qua giọng anh thì có vẻ anh đang kệt chuyện gì đấy. Vừa cúp máy thì anh Duy nói với em, giọng hơi áy náy.

- Tối nay có cuộc hẹn quan trọng mà anh quên, thôi anh về trước đây.

- Dạ, cũng gần về rồi, không sao đâu anh.

- Uhh, vậy bye em

Rồi anh quay qua bé Đào

- Bye bye em.

- Dạ, bye anh.

Anh Duy đi rồi, phòng còn mỗi mình em với Đào. Sếp hôm đó phải đi nhà hàng tiếp khách nên có lẽ tối mịt mới về. Em ra cầu thang kiểm tra cái nữa cho chắc, nhìn vọng lên, cửa phòng sếp đóng im lìm, đèn tắt. Đúng là sếp đi ra ngoài rồi.

Tiện đây nói lan man một chút về vị trí ngồi. Đào ngồi làm việc ở cái bàn gần chỗ bếp, mặt hướng ra cửa sổ, quay qua phải thì hướng ra cửa chính, thấy bàn của em. Em thì ngược lại, ngồi ngay cái bàn kê sát cửa chính, phía sau là cái cầu thang lên tầng trên, quay qua trái thì mặt hướng vào bếp, thấy vị trí của Đào. Hai anh em ngồi cách nhau 3 dãy bàn nhưng vị trí bàn lại song song nhau, nên vì thế vẫn trong tầm bao quát của mắt, không cần quay đầu qua, 2 anh em vẫn thấy được nhau.

Quay về câu chuyện. Sau khi ngó lên tầng trên kiểm tra, em quay lại bàn làm việc. Làm một lúc thì em nhìn lên đồng hồ, 19h30. Thôi chuẩn bị về. Em quay sang phía Đào.

- Cái task anh đưa buổi sáng xong chưa em.

- Dạ, Đào đang đưa lên server chính.

- Uhh, đưa lên xong báo để anh test lại.

- Dạ.

Tầm 5 phút sau, thì Đào quay sang nói em.

- Xong rồi đó anh

- Uhh, để đó anh kiểm tra lại

Nói rồi em kết nối vô server để test phần task của Đào. Làm một hồi thì phát hiện cô bé làm thiếu một phần. Cũng nhỏ thôi. Em quay sang.

- Đào ơi làm lại cái này đi ...

Lúc này, bàn làm việc của Đào không có ai. Cô bé đi đâu mất tiêu.

- Đào ơi ? - em gọi

- Đào đang trong toilet anh - tiếng cô bé vọng lên dưới bếp

- Uhh xong ra anh chỉ cái này nè.

- Dạ.

Em lại quay mặt vô cái máy tính. Tập trung check code xem cô bé có làm gì sai không. Hí hoáy thêm 1-2 phút, thì Đào từ bếp đi lên.

Em nói, mắt vẫn không rời khỏi màn hình máy tính.

- Qua đây, em làm sai chỗ này nè.

Lúc này dù mắt em đang cắm vào máy tính, nhưng với tầm bao quát, em vẫn biết là cô bé đi từ dưới bếp lên và đang đứng chỗ bàn làm việc, mặt hướng ra phía cửa sổ. Đào vẫn không ừ hử, cứ đứng một chỗ. Không biết là có nghe tiếng em gọi không.

Em nghĩ bụng, rồi, lại mãi ngắm cảnh. Mà công nhận, view ở tầng 30 rất đẹp các bác ạ, ban đêm, nhìn ra ngoài có thể bao quát cả thành phố khi lên đèn. Con gái thì lãng mạn, rảnh rảnh hay ra đứng chỗ cửa sổ. Em còn lạ gì khi làm chung với bà Hà và bà Yến.

- Đào, lại đây.

Em gọi lần nữa, lần này giọng trở nên khó chịu hơn, tay gõ lọc cọc, mắt vẫn không rời màn hình. Nhưng lần này cũng như lần trước, cô bé cứ đứng ở chỗ cái ghế, đứng im, hướng mặt về cửa sổ, không trả lời trả vốn. Em bắt đầu hơi bực. Tính quay đầu qua gọi thì ...

Ngay lúc đó, ở dưới bếp, có tiếng nước chảy.

- Chờ Đào chút nha anh - tiếng Đào vọng lên.

Thì ra, cô bé vẫn đang trong toilet, nghe em giục hai lần, sợ em sốt ruột nên trả lời với lên.

Khổ nỗi, cô bé không trả lời còn đỡ. Vừa nghe xong, em cảm giác như có luồng điện chạy một mạch từ chân lên đầu.

Lúc này, em có ngu cỡ nào, cũng biết là, ở trong phòng, đang có 2 bé Đào. Một cô bé Đào đang trong toilet vừa kêu “chờ Đào chút nha anh”. Còn “cô bé Đào” thứ 2, đang đứng im lìm ở bàn làm việc mà nãy giờ em gọi, không trả lời.

Chẳng kịp suy nghĩ, theo phản xạ tự nhiên, em quay phắt đầu qua.

Ngay khi quay qua, ánh mắt em tập trung ngay chỗ bàn làm việc của Đào. Lạ lùng, chỗ bàn làm việc đó, hoàn toàn không có ai cả.

Lúc này em tái mặt rồi, tay chân nổi hết gai ốc. Có tiếng người từ dưới bếp lên. Là bé Đào.

- Sao anh, Đào làm sai chỗ nào.

Lúc này, em nhìn Đào trân trối. Phải mất chừng 10 giây, em mới trấn tĩnh lại.

- Mai làm, tắt máy đi về - em nói mà như ra lệnh, cộc lốc.

- Dạ

bé Đào khoái chí, được “thả” về sớm nó lại chẳng khoái. Nghe xong nó ba chân bốn cẳng phóng về chỗ bàn.

- Chờ Đào shutdown máy đã.

- Ờ ờ ...

Em “ờ ờ” vậy chứ mặt trắng bệch. Em cũng nhanh tay disconnect server, tắt trình duyệt và shutdown máy. Có lẽ chưa bao giờ em tắt máy với tốc độ nhanh như vậy.

Tuy nhiên, khi vừa rê chuột chọn “Start”, vừa tính click vào “Shutdown”, thì em dừng lại.

Lúc đó, cảm giác tay em cứng lại, rê chuột không được.

Như đã nói phần vị trí ngồi, bàn làm việc của em ngay phía trước cầu thang dẫn lên tầng trên. Hay nói cách khác, chỉ cần quay đầu lại là em thấy cái cầu thang.

Chết ở chỗ, ngay lúc đấy, em cảm nhận rõ ràng bằng trực giác, có một “cái gì đó” đang đi lên cầu thang.

Không biết nói sao cho các bác hiểu. Giống như mắt các bác hướng về phía trước, nhưng vẫn biết là có “ai đó” đang ở phía sau mình, bên trái hoặc bên phải mình. Cái đó gọi là trực giác. Các bác có thể tìm trên mạng có một bài nghiên cứu về vấn đề này. Mà em chắc chắn, các bác cũng gặp nhiều trường hợp tương tự thể này ngoài đời.

Lúc đó, em “biết” rõ ràng có ai đó (hoặc thứ gì đó) đang ở cầu thang, và lừ đừ “đi” lên tầng trên.

Dù lạnh sống lưng, nhưng hoàn toàn theo phản xạ, em vẫn quay phắt đầu lại, hết như hồi nãy em quay qua bàn bé Đào.

Ngay khi quay lại, em nhìn chăm chăm vào cái cầu thang, không có ai, cái cầu thang trống lơ trống lốc.

Lúc đó, em hiểu, cảm giác giống y như hồi nãy.

Em lúc này run lập cập, quay qua Đào, cố gắng hỏi “Xong chưa em” thì bắt gặp Đào, nó cũng đang quay qua, nhìn em.

Nhưng nếu tinh ý một chút, thì ánh mắt nó chéch qua bên phải một tí, tức là nó nhìn ... cái cầu thang.

Và cũng không cần tinh ý lắm, để thấy mắt nó đang biến thành màu xám. Xám ngoét.

Lúc này em cũng ngờ ngợ hiểu. Em cố giữ bình tĩnh, nói với nó.

- Về em.

Đào đứng lên, vợ vội túi xách của nó, nhìn nó hơi lập cập. Đào tắt đèn dưới bếp với chỗ nó ngồi, rồi chạy như bay đến cửa.

Em thì vợ vội cái thẻ để quẹt cho cái cửa mở ra.

Cửa chính đã mở, Đào chạy ra trước. Em bấm chốt trong nùm cửa và với tay tắt đèn ở chỗ bàn em.

Ngay khi đèn vừa tắt, em nghe một loạt tiếng động ở tầng trên.

“Kẹtẹtẹtẹtẹtẹtẹtẹtẹt ...” “Kẹtẹtẹtẹtẹtẹtẹtẹt” “Rầm”

Em biết là có chuyện rồi, nhưng lúc này trong phòng tối thui, cửa chính mở nên chỉ có ánh sáng ngoài hành lang hắt vào, không đủ sáng để nhìn lên tầng trên xem đó là tiếng gì. Mà lúc đó em cũng không đủ can đảm, lẹ tay đóng cửa chính cái rầm, rồi hai anh em lao ra thang máy. Mặt đứa nào đứa nấy không còn giọt máu.

Sau này, khi đã hoàn hồn trấn tĩnh lại. Em có hỏi bé Đào, cái lúc nó quay sang em nó thấy gì mà mặt xám ngoét. Nó trả lời, đại ý là, lúc nó đang chú ý shutdown máy thì nó “cảm thấy” có cái bóng lơ mờ trên cầu thang, sau lưng em. Nó quay qua xem là gì, gần như đồng thời lúc em quay đầu ra phía sau. Thực ra, giống như em, nó không thấy gì trên cầu thang cả, nhưng với hành động quay đầu lại gần như cùng lúc của em, nó biết thực sự có cái gì đó ở cầu thang, vào đêm đó.

Về tiếng động trước khi em đóng cửa, thì Đào nói là nó cũng có nghe, dù lúc đó nó ở bên ngoài rồi. Sau này, em suy nghĩ lại thì không khó để suy luận. Hai tiếng động đầu tiên là tiếng phát ra từ bản lề, khi cái cửa di chuyển. Tiếng động thứ nhất là tiếng khi cửa mở. Tiếng động thứ hai là tiếng khi cửa đóng. Tiếng động sau cùng là khi cửa đã đóng (rầm).

Vấn đề còn lại, cái cửa ở phòng nào chuyển động, thì em không biết.

Tầng trên, như em nói ở phần 2, có 4 phòng: phòng ngủ của sếp, phòng ngủ của khách để trống, nhà vệ sinh và phòng làm việc. Thời điểm đó, chỉ có duy nhất phòng sếp khóa trái cửa, 3 phòng còn lại vẫn để cửa mở. Tuy nhiên, căn cứ vào sự kiện ở chuyện số 2, em nghĩ mọi người cũng có kết luận, giống như em, rằng cửa phòng nào đã mở ra và đóng lại vào lúc đó.

—HẾT—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoi-uc-ve-thuan-kieu-plaza>